

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 maja 2022 roku i 15 lipca 2022 roku

sprawy W. D. córki S. i G.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej o to, że:

w dniu 28 listopada 2021 roku w N. na ulicy (...) prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu alkosensor: I pomiar 1,34 mg/l, II pomiar – 1,24 mg/l, i na alkometrze A2.0 I pomiar -1,33 mg/l, II pomiar – 1,26 mg/l

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej aktem oskarżenia uznaje W. D. za winną tego, że w dniu 28 listopada 2021 roku w N. na odcinku ulica (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu – 1,34 mg/l tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza oskarżonej W. D. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 2 (dwu) letni okres próby;

III. w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonej W. D. 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżoną W. D. w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej W. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

VI. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonej W. D. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie V wyroku okres zatrzymania jej prawa jazdy od dnia 28 listopada 2021 roku do dnia 15 lipca 2022 roku;

VII. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej W. D. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej W. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 345 (trzystu czterdziestu pięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 536,62 (pięciuset trzydziestu sześciu, 62/100) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 327/22	
Z UWAGI NA OGRANICZENIE WNIOSKU O UZASADNIENIE WYROKU JEDYNNIE ODNOŚNIE ORZECZENIA O KARZE SĄD ODSTĄPIŁ OD SPORZĄDZANIA UZASADNIENIA W ZAKRESIE USTALEŃ FAKTYCZNYCH ORAZ OCENY DOWODÓW			
<i>USTALENIE FAKTÓW</i>			
<i>0.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. D.	dniu 28 listopada 2021 roku w N. na odcinku ulica (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy , znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu - 1,34 mg	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	W. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W. D. została oskarżona o to, że w dniu 28 listopada 2021 roku w N. na ulicy (...) prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu alkosensor: I pomiar 1,34 mg/ l, II pomiar – 1,24 mg/l, i na alko metrze A2.0 I pomiar 1,33 mg/.l, II pomiar – 1,26 mg/l tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.</p>			

Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym tj. takim, do którego popełnienia zdolna jest każda osoba zdalna do ponoszenia odpowiedzialności karnej i do którego dokonania nie jest konieczne powstanie jakiegokolwiek zmiany w otaczającej nas rzeczywistości. Odnosząc się do zawartych w tym przepisie znamion należy przypomnieć, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Jak wskazał bowiem SN w wyroku w sprawie III KK 472/16 kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Nadto wypada zauważyć, iż również pojęcie pojazdu mechanicznego posiada swoją jurydyczną definicję, zgodnie z którą tego rodzaju przedmiotem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika. W dawniejszym orzecnictwie Sądu Najwyższego wątpliwości budziły przypadki gdy sprawca poruszał się pojazdem silnikowym o

pojemności poniżej 50 cm³, jednakże w chwili obecnej przeważa słusznie dogmatycznie pogląd, iż to nie pojemność silnika stanowi czynnik różnicujący odpowiedzialność karną, lecz ogólne właściwości pojazdu. Tak też użycie roweru wyposażonego w wspomagający silnik elektryczny nie będzie realizować znamion tego występku, gdyż konstrukcja tego pojazdu umożliwia jego eksploatację jako zwykłego roweru. Natomiast takiej możliwości nie ma w sytuacji pracy motoroweru czy skutera, które to pojazdy dla realizacji ich funkcji muszą posiadać uruchomiony silnik. Nadto trzeba stwierdzić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzeniem pojazdu mechanicznego jest każde nadawanie mu kierunku jazdy oraz prędkości, niezależnie od tego czy do wykonywania tych czynności in concreto został użyty silnik. Jednocześnie należy wskazać, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w

1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy tym godził się na realizacji wyżej opisanych znamion przedmiotowych.

Przenosząc powyższe rozważania natury teoretyczno – prawnej na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał żadnej wątpliwości, iż W. D. swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona zarzucanego mu występku. W pierwszej kolejności należy w sposób nie budzący wątpliwości wskazać, iż to sama oskarżona nadawała zarówno kierunek jazdy prowadzonego przez siebie pojazdu jak i wyznaczał jego prędkość. W odniesieniu do tego znamienia czasownikowego wypadła jedynie odwołać się do świadków, którzy wskazali, że w samochodzie marki A. (...) nie było innych osób poza oskarżoną. Co więcej samochód ten przemieszczał się po ulicach (...), do czego konieczne było podjęcie

szeregu aktywności ze strony jego kierowcy, które łącznie można określić mianem prowadzenia. E. trzeba stwierdzić, iż W. D. niewątpliwie prowadziła on pojazd samochód osobowy marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Nadto elementarna wiedza z zakresu mechaniki pozwala stwierdzić, iż nieodłącznym elementem konstrukcji tegoż rodzaju pojazdu jest silnik spalinowy. Co więcej jest to jedyny napęd tego rodzaju pojazdu i niemożliwe jest jego normalne używanie bez pracy silnika mechanicznego. Tym samym oczywistym jest, iż pojazd, którym poruszała się oskarżona W. D. zalicza się do kategorii desygnatów pojęcia pojazd mechaniczny. Nadto Sąd Rejonowy ocenił, iż w świetle zeznań świadków P. i J. Ś. oskarżona prowadziła ów pojazd po drogach publicznych do jakich należy zaliczyć kolejno ulice (...). Zatem trywialnym jest także wskazywanie, że owo prowadzenie spełniało znamię modalizujące w postaci pojęcia ruchu lądowego. Nadto jak wynika zarówno z badania trzeźwości oskarżonej przeprowadzonego bezpośrednio na miejscu popełnienia przestępstwa jak i w toku badań na urządzeniu stacjonarnym nie ulega

wątpliwości, że stężenie alkoholu w jej organizmie wielokrotnie przekroczyło wartość dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości. Biorąc to wszystko pod uwagę należało dokonać subsumcji, iż oskarżona W. D. inkryminowanego dnia prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, co wypełniło znamiona przedmiotowe tego występk. Nadto w świetle wyjaśnień samej oskarżonej oczywiste było, że W. D. tego czynu dopuściła się w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można interpretować sytuacje, kiedy sprawca zaledwie kilka godzin po wypiciu dużej ilości wódki decyduje się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Jednocześnie należy odwołać się także do stopnia upojenia alkoholowego W. D., który to stan wręcz implikował konieczność zdawania sobie sprawę przez oskarżoną ze znajdowania się w stanie psychofizycznym bezalternatywnie wykluczającym ją nie tylko z grona prowadzących pojazdy mechanicznych, ale także samodzielnych uczestników ruchu drogowego. Dlatego też Sąd Rejonowy był zobligowany stwierdzić, iż oskarżona W.

D. zrealizowała w całości także znamiona podmiotowe występkę opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonej W. D. był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k, a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny. Jednocześnie w tym miejscu należy zaznaczyć, iż określenie przez Sąd Rejonowy stopnia społecznej szkodliwości na tym

poziomie, dezawuowało możliwość zastosowania wobec oskarżonej W. D. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, iż W. D. prowadziła pojazd mechaniczny w stanie wręcz upojenia alkoholowego. Tak tylko można utożsamiać sytuacje, kiedy to poziom stężenia alkoholu w wydychanym przez nią powietrzu i ponad 5-krotnie przekroczył normę odróżniającą przestępstwo od wykroczenia, a 13-krotnie zawartość alkoholu uprawniająca do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Z uwagi na taki, a nie inny stan psychofizyczny W. D. jednocześnie poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji był automatycznie znacznie wyższy, niż w sytuacji gdyby oskarżona prowadziła ten pojazd przy stężeniu granicznym. Co więcej należy w tym zakresie zwrócić uwagę, że stopień społecznej szkodliwości czynu W. D. był katalizowany także przez czas i miejsce prowadzenia przez oskarżoną tego pojazdu. Tutaj trzeba zwrócić uwagę, że W. D. prowadziła ów samochód w godzinach szczytu komunikacyjnego. Nadto owo zachowanie miało

miejsce na niezwykle ruchliwych ulicach (...), a koniec jej jazdy miał miejsce na osiedlu mieszkaniowym, gdzie występuje także istotny ruch osób pieszych. Równocześnie wypada zwrócić uwagę, że W. D. zdecydowała się ona jechać w tym stanie z uwagi na kłótnie z mężem, który miał jej wypominać nadużywanie alkoholu. Zatem należy stwierdzić, że oskarżona działała z błahej motywacji, która mogła stać się przyczyną poważnego zdarzenia drogowego. Równocześnie wypada zwrócić uwagę, że oskarżona poruszała się z dala od miejsca swojego zamieszkania, co pozwala stwierdzić, że w takim stanie poruszała się na przestrzeni niemal całego N.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż owo zachowanie jest karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa. Nadto jak już wyżej wskazano ów stopień społecznej szkodliwości był jednym z elementów, które w ocenie Sądu Rejonowego przekładały się na niemożność skorzystania w tej sprawie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Czyn oskarżonej W. D. był także zawiniony w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w polskim

systemie prawa karnego w art. 1 § 3 k. k. Zgodnie z tą teorią czyn sprawcy można uznać za zawiniony wtedy gdy można postawić mu prawnie relevantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. W okolicznościach niniejszej sprawy wina oskarżonej W. D. jest pełna i brak jest żadnych powodów do limitowania jej stopnia. Mianowicie oskarżona W. D. jest osobą dorosłą, posiadającą już spory bagaż doświadczenia życiowego. Nadto oskarżona jest osobą posiadającą wyższe doświadczenie, pracującą w jednostce administracji lokalnej, stąd też należy stwierdzić, że winna w sposób ponadstandardowy zdawać sobie sprawę z absolutnego charakteru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stąd też mając na uwadze powszechność tego rodzaju procederów oskarżona z pewnością posiadał dobrze zinternalizowany zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżona nie była w żaden sposób przymuszona do tego rodzaju czynności. Tak naprawdę przejażdżka oskarżonej W. D. drogą publiczną była wynikiem jej własnej fanaberii, gdyż kłótnie z mężem mogła ona odreagować

w wieloraki sposób nie łączący się z stworzeniem istotnego abstrakcyjnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji. Zatem nie można mówić, że oskarżona działała w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż w świetle niekwestionowanej przez strony tego procesu opinii biegłych psychiatrów oskarżona W. D. w chwili czynu posiadała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W realiach tej sprawy wykluczono także atypowość upojenia alkoholowego, gdzie przecież W. D. posiadała niewątpliwy bagaż doświadczeń z używaniem tej substancji i reakcji jej organizmu na jego iniekcje. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż czyn oskarżonej W. D. był zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k., a sprawie brak było okoliczności limitujących stopień jej winy, co także uniemożliwiało zastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, mając na względzie, że ustawodawca dla zastosowania tej instytucji wymagał także aby stopień społecznej szkodliwości

czynu oskarżonej nie był znaczny.

Zarazem należało zwrócić uwagę, że W. D. prowadziła pojazd mechaniczny nie tylko po ulicy (...), lecz co najmniej od ulicy (...), o czym zgodnie zeznawali świadkowie Ś.. Dlatego też słusznym było oddać tę okoliczność w opisie czynu przypisanego oskarżonej. Nadto konieczne było stwierdzenie, że niewłaściwym jest podawanie w opisie czynu wyników wszystkich badań trzeźwości w sytuacji gdy pierwszy pomiar wykazał najwyższą wartość. Podanie wielości wyniku miałoby znaczenie jedynie w sytuacji, gdyby dopiero kolejne pomiary wskazywały na to, że sprawca był w stanie prowadzącym do przekroczenia wskazanych w definicji legalnej stanu nietrzeźwości wartości alkoholu w organizmie sprawcy.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie I wyroku uznał oskarżoną W. D. za winną tego, że w dniu 28 listopada 2021 roku w N. na odcinku ulica (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu - 1,34 mg/l tj.

występku z art. 178a § 1 k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. D.	I	I	<p>Zgodnie z treścią art. 178 a § 1 k.k. prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub</p>

stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd

może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo braku uprzedniej karalności W. D. w realiach przedmiotowej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie jej kary pozbawienia wolności spełni dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. Tutaj należy odnieść się przede wszystkim do okoliczności przedmiotowych tego czynu wskazujące na znaczny stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonej. Raz jeszcze należy przypomnieć, że W. D. poruszała się głównymi ulicami (...) w godzinach szczytu komunikacyjnego, w stanie upojenia alkoholowego, przez co stopień zagrożenia dla dobra prawnego oscylował na bardzo wysokim poziomie. Do tego czynu tego oskarżona dopuściła się z błahego powodu, nie mając żadnej faktycznej potrzeby poruszania się w tym czasie samochodem. Nadto zachowania oskarżonej nie może usprawiedliwić jej uzależnienie od alkoholu. Nie sposób także pominąć, iż prowadziła ona ów pojazd w sposób niezborny, co także zwiększało in concreto poziom zagrożenia dla dobra prawnego. Brak

jest również jakichkolwiek okoliczności limitujących winę oskarżonej. Do tego należy mieć na względzie także zachowanie oskarżonej bezpośrednio po ujawnieniu przestępstwa, gdzie oskarżona pomimo interwencji osób trzecich próbowała dalej poruszać się w takim stanie, a następnie uciec w celu uniknięcia odpowiedzialności za swój czyn. Zatem nie sposób argumentować, że wymierzenie W. D. kary najłagodniejszego rodzaju tj. grzywny mogłoby w sposób adekwatny odzwierciedlić charakter tego czynu. Kolejno wypada zwrócić uwagę na okoliczności indywidualizujące osobę sprawcy, które to w ocenie Sądu przeciwstawiają się wymierzeniu oskarżonej kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Tutaj należy podkreślić, że jak wynika z dokumentacji medycznej przedstawionej przez obrońcę oskarżonej W. D. pomimo stosunkowo młodego wieku jest osobą poważnie chorą, od kilku miesięcy przebywającą w szpitalu, przez co wymierzenie jej tej postaci kary było sprzeczne w dyspozycją art. 58 § 2a k.k. Dalej oskarżona jest osobą pracującą zawodowo, która do tego

			<p>swój czas wolny musi poświęcać wychowaniu dwójki małoletnich dzieci. Stąd też i w tym aspekcie kara ograniczenia wolności jawi się jako nieadekwatna do okoliczności indywidualizujących osobę sprawcy. Podobnie biorąc pod uwagę stosunkowo niskie dochody oskarżonej, konieczność uiszczenia przez nią obowiązkowego świadczenia pieniężnego błędem byłoby orzeczenie wobec W. D. kary ograniczenia wolności w postaci potrącenia wynagrodzenia za pracę. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył W. D. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Owa kara uwzględnia znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu, brak okoliczności limitujących poziom zawinienia, a z drugiej strony dotychczasową niekaralność oskarżonej i zrozumienie przez nią zasadniczych powodów wejścia na drogę przestępstwa, o czym świadczy podjęcie przez oskarżoną leczenia odwykowego</p>
W. D.	II	I	<p>Jednocześnie mając na uwadze, że oskarżona W. D. jest osobą niekaraną, posiadającą ustabilizowaną linię życiową Sąd Rejonowy</p>

zdecydował się zastosować wobec oskarżonej dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w punkcie I wyroku kary. Tutaj należało zważyć, iż oskarżona od prawie 20 lat jest osobą podlegającą odpowiedzialności karnej i dotychczas nie była ona notowana. Co więcej brak jest danych aby twierdzić, iż obraca się ona w środowisku kryminogennym. Przeciwnie W. D. ma stałą pracę, rodzinę, w tym dwójkę małoletnich dzieci na swoim utrzymaniu. Dalej oskarżona zdaje się rozumieć rzeczywiste powody jej wejścia na drogę przestępstwa jakim jest jej uzależnienie od alkoholu i podjęła realne kroki w celu wyeliminowania tego czynnika ryzyka. Dlatego też należy uznać, że czyn W. D. miał charakter incydentalny, a sama oskarżona zasługuje na dobrodziejstwo probacji. Dalej okres 2 lat jawi się wystarczający aby zweryfikować wyżej postawioną pozytywną prognozę kryminologiczną, sprowadzającą się głównie do wyeliminowania z jej życia zasadniczego czynnika ryzyka tj. nadużywania alkoholu. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sad w punkcie II uzasadnianego wyroku warunkowo zawiesił

			wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 2 letni okres próby.
W. D.	III	I	<p>Mając jednak na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez W. D. i konieczność poniesienia przez oskarżoną efektywnej kary należało obok zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzec wobec oskarżonej karę 150 stawek dziennych grzywny. Spłata tejże grzywny będzie nie tylko stanowić wyraz retrybutywnej funkcji prawa karnego, lecz także w pewien sposób będzie weryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną oskarżonej, a także stanowić efektywnie wykonywaną karę. W ocenie Sądu Rejonowego nie można argumentować, iż orzeczenie tej kary jest niecelowe z uwagi na środek kary wymierzony w punkcie VI wyroku. W tym zakresie należy wskazać, iż po pierwsze został on orzeczony w granicy minimum ustawowego. Po drugie należało uwzględnić znacznie wyższy od przeciętnego stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego W. D.. Innymi słowy nieracjonalnym byłaby sytuacja kiedy to sprawca znacznie bardziej</p>

			<p>karygodnego czynu ponosiłby mniejszą realną dolegliwość aniżeli sprawca tego samego czynu zabronionego, gdzie okoliczności sprawy nie wymagają orzeczenia kary pozbawienia wolności, choćby z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż faktycznie oskarżona nie jest osobą majątną, ale ma stałą pracę, a jej mąż także osiąga istotne w domowym budżecie dochody. Te okoliczności pozwoliły nieznacznie wyjść poza dolną granicę stawki dziennej grzywny tj. ustalić wysokość jednej stawki dziennej grzywny na poziomie 15 złotych. Natomiast sama ilość orzeczonych stawek dziennych grzywny odpowiada przede wszystkim okolicznościom przedmiotowym tego przestępstwa jak również absolutnie błądej motywacji oskarżonej. Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył W. D. 150 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych.</p>
W. D.	IV	I	<p>Natomiast biorąc pod uwagę dokumentację medyczną oskarżonej jak również treść opinii biegłych psychiatrów należało zważyć, iż</p>

			<p>głównym czynnikiem prowadzącym oskarżoną do popełnienia tego występkę było jej uzależnienie od alkoholu. Stąd też Sąd Rejonowy uznał za stosowne w punkcie IV wyroku nałożyć na oskarżoną W. D. środek probacyjny w postaci powstrzymania się od nadużywania alkoholu. W ocenie Sądu Rejonowego realizacja tego obowiązku przez oskarżoną do absolutnego minimum ograniczy prawdopodobieństwo ponownego wejścia W. D. na drogę przestępstwa. Fakt ten zdaje się rozumieć sama oskarżona skoro dobrowolnie podjęła ona długotrwałe leczenie odwykowe. Zarazem ów czynnik winien być szczególnie mocno kontrolowany w procesie wykonania kary, gdyż to właśnie powstrzymanie się oskarżonej od używania alkoholu w sposób najpełniejszy będzie odwozić ją kolejnego rażącego naruszenia prawa.</p>
W. D.	V	I	<p>Natomiast w punkcie V wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonej W. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. W tej mierze wypada nadmienić, iż w przypadku skazania sprawcy za występki z art. 178 a § 1 k.k.</p>

Sąd zobligowany jest do wymierzenia tego rodzaju środka karnego na okres co najmniej 3 lat. Niemniej jednak owa dyspozycja art. 42 § 2 k.k. nie może powodować swoistego automatyzmu w określeniu okresu trwania tego środka karnego. Jak już zostało nadmienione dyrektywy określone w art. 53 k.k. mają zastosowanie także do orzekania środków karnych. Natomiast ustawodawca przewidział, iż na podstawie rzeczonoego przepisu przedmiotowy środek karny można wymierzyć w granicach od 3 do 15 lat. W związku z powyższym Sąd określając długość obowiązywania przedmiotowego środka karnego zobowiązany był do zwrócenia uwagi na wysokość stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej W. D., a także innych okoliczności wpływających na stopień społecznej szkodliwości tego czynu czy też uzasadniających konieczność eliminacji oskarżonej z grona aktywnych użytkowników samochodów. W ocenie Sądu Rejonowego tak wysoki poziom alkoholu w organizmie W. D. w ocenie Sądu w połączeniu z pozostałymi okolicznościami przedmiotowymi zachowania oskarżonego wymienionymi w poprzednim akapicie

uniemożliwia
ograniczenie się przez Sąd
do ustawowego minimum
przewidzianego w art.
42 § 2 k.k. Jeszcze
raz należy wskazać, iż
oskarżona znajdowała się
w stanie psychofizycznym
implikującym
powodowanie realnego
zagrożenia dla
bezpieczeństwa w ruchu
drogowym i orzeczenie
wobec niej zakazu
prowadzenia pojazdów w
wymiarze
przekraczającym
ustawowe minimum jawi
się jako zasadne nie
tylko ze społecznym
odbiorem tego rodzaju
orzeczeń sądowych, lecz
także przede wszystkim
z zasadą indywidualizacji
kary i środków karnych
zarówno w aspekcie
do osoby sprawcy, ale
także do społecznej
szkodliwości przypisanego
mu czynu. Co więcej ów
zakaz nie powinien być
dla oskarżonej dolegliwy
w ponadstandardowy
sposób, albowiem praca
zawodowa W. D.
nie jest związana z
prowadzeniem pojazdów
mechanicznych, a miejsce
jej pracy jest położone w
odległości około kilometra
metrów od miejsca jego
zamieszkania. Nadto Sąd
Rejonowy zwrócił uwagę,
iż w niniejszej sprawie
brak jest okoliczności
limitujących poziom winy
oskarżonej w świetle
normatywnej teorii winy
funkcjonującej w polskim
porządku prawa karnego.

			Co więcej oskarżona czynu tego dopuściła się z błażej motywacji, a stwierdzone przez biegłych psychiatrów uzależnienie oskarżonej od alkoholu winno powodować jej eliminację z grona kierowców z uwagi istotne ryzyko dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Stąd też w punkcie V wyroku Sąd wymierzył P. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.
W. D.	VI	I	Z uwagi na fakt, iż w dniu przedmiotowego zdarzenia drogowego funkcjonariusze policji zatrzymali elektronicznie prawo jazdy oskarżonej W. D., a następnie prokurator wydał postanowienie o jego prawnym zatrzymaniu, zaktualizowała się dyspozycja art. 63 § 4 k.k. nakazująca zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego okres faktycznego pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów na skutek zatrzymania prawa jazdy, co też Sąd uczynił w punkcie VI uzasadnianego wyroku.
W. D.	VII	I	Za to w punkcie VII wyroku Sąd orzekł wobec W. D. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu

Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 złotych. Sąd Rejonowy w tej materii zdecydował ograniczyć się do ustawowego minimum przewidzianego przez art. 43 a § 2 k.k. Powodem owego ograniczenia była nie tylko całokształt dolegliwości penalnej wynikającą z tego wyroku, ale także przeciętna sytuacja finansowa oskarżonej uzyskującej przeciętne wynagrodzenie oraz mającej na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. Tym samym obciążenie oskarżonej wyższą kwotą mogłoby przynieść negatywne konsekwencje nie tylko dla samego oskarżonego ale również dla jego najbliższych. Nadto w ocenie Sądu wysokość orzeczonego środka karnego oraz orzeczonej w punkcie III wyroku grzywny, a także orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie stanowić odpowiednią reakcję na zachowanie oskarżonej w sposób należyty uzmysłowi W. D. karygodność tego rodzaju czynów.

Inne
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
VIII	Brak było natomiast podstaw aby odstąpić od obciążenia oskarżonej W. D. kosztami tego procesu. W tym względzie warto zauważyć, że art. 627 k.p.k. ustanawia zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, gdyż przecież to czyn oskarżonej W. D. zainicjował przedmiotowe postępowanie i związane z nim wydatki. Należy również uwzględnić okoliczności przedmiotowe tego czynu, gdzie oskarżona dopuściła się przestępstwa		

umyślnego w zamiarze bezpośrednim, z oczywiście błahych powodów, generując przy tym istotne zagrożenie dla dobra prawnego. Dalej również sytuacja materialna oskarżonej nie uzasadnia twierdzenia, że obciążenie jej tymi wydatkami spowoduje niepowetowane szkody dla oskarżonej i członków jej rodziny. Okoliczność ta jest tym bardziej widoczna biorąc pod uwagę, że w przypadku braku możliwości jednorazowego uiszczenia przez oskarżoną grzywny czy świadczenia pieniężnego orzeczonego w punkcie VI wyroku, może ona starać się o rozłożenie tych należności na raty. Biorąc to pod uwagę Sąd na zasadzie art. 627 k.p.k. obciążył W. D. kosztami tego procesu. Tutaj należy jedynie objaśnić, że na wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa składały się ryczałt za doręczenia, pobór kart karnych oraz koszty opinii biegłych, natomiast kwota 345 złotych tytułem opłaty jest odpowiednikiem wymierzonych oskarżonej kar i wynika wprost z ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Podpis